

dighed det Spørgsmaal, hvilket Forhold der er mellem de Bøie, ad hvilke disse Indtægter staffles tilveie, og hvilket Maal der naas ved disse Jernbaner. Det vil jo let ses, at Jernbaner, der gaa ud paa at lette Samferdselen, i høi Grad modvirkes af Afgiftsbestemmelserne, der besvære Samferdselen. Vi ere udsatte for, naar vi ikke nøiere overveie denne Sag, at komme paa det samme Standpunkt, som Lybfland isjor var kommet paa. Lybfland har anvendt store Kapitaler paa at anlægge Jernbaner, der skulle gjøre det muligt at bringe det russiske Korn saa billigt som muligt til de tydske Markeder, og efter at det har gjort det, har det paalagt Told paa det russiske Korn, som forbyrer Tilførselen i samme Grad, som Anlægget af Jernbaner vilde lette Tilførselen. Disse to Foranstaltninger neutralisere hinanden. Vi bør derfor nærmere overveie, om det er rigtigt, for at kunne bygge Jernbaner af 2den Rang, af Lokalbetydning, at opkræve Afgifter, som ere besværende for den almindelige Samferdsel. Jeg vil ikke ubetinget sige, at dette ikke bør ske; men jeg tror, det er et Punkt, der fortjener en nøiere Overveielse, og at det navnlig fortjener nøiere Overveielse paa et Tidspunkt, hvor det Ønske, som blev fremsat fra dette Things Side om Ophævelse af Skibsafgiften, strandede derpaa, at man mente ikke at kunne undvære den Indtægt, som Skibsafgiften gav; men jeg ønsker dog, at det maa blive overveiet særlig i det andet Thing, om man har bevaret den Indtægt af ca. 700,000 Kr. om Aaret, for derved at kunne bygge saadanne Baner, som her ere foreslaaede. Jeg vil ikke i Dieblirket udtale nogen Dom om, hvorvidt det bør ske eller ikke, men kun udtale den Formening, at Spørgsmaalet er af den Betydning, at det fortjener Overveielse, inden man fastslaar saadanne Baner som dem, hvorom her idag er Tale. Jeg maa derfor meget ønske, at denne Sag ikke finder sin Afgjørelse saa tæt mod Slutningen af Samlingen, at der ikke vil blive Leilighed til at stænte de vigtige Spørgsmaal, der knytte sig dertil, en saadan grundig og omhyggelig Overveielse, som de fortjene, og jeg vil derfor paany anbefale Thinget ikke at fremme denne og den følgende Jernbanelov videre i denne Samling.

Conseilspræsidenten og Finansministeren (Estrup): Indenrigsministeren har allerede ved Sagens 1ste Behandling udtalt sig bestemt om Regeringens Stilling ligeoverfor det foreliggende Lovforslag, og da jeg maa antage, at hans Udtalelser ere i Thingets friske Grindring, skal jeg ikke trætte Thinget med at gjentage dem. Det vil ikke være undgaaet Opmærksomheden, at Anlægssummen ved det første Vindringsforslag, som er stillet, forhøies netop til det Beløb, som Indenrigsministeren har angivet som Minimum, hvorimod det andet Vindringsforslag ikke fuldt

forhøier Anlægssummen, 80,000 Kr., til det Beløb, som Indenrigsministeren har angivet som det efter hans Mening passende. Til disse Bemærkninger skal jeg paa den fraværende Indenrigsministers Begne indskrænke mig.

Ordføreren (Sagb): Da jeg forudsætter, at den foreliggende Sag egentlig er tilstrækkelig uddebatteret, idet Forhandlingen isjor endnu vil være de Fleste i frisk Grindring, ser jeg ikke som Ordfører nogen Anledning til at trække den i Langdrag, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger, som ere bleve foranledigede ved, hvad den ærede Ordfører for det andet Mindretal (S. Pedersen) fremkom med. Han bragte i Grindring, at jeg isjor var blandt dem, som til det Yderste holdt paa de Baner, som vare optagne i Regeringens Forslag, og jeg glæder mig ved, at det derved er godgjort, at det ikke er nogen personlig Uvillie mod Banen, som leder mig, men at jeg iøvrigt skulde være meget tilbøjelig til med Varme og Bevillie at interessere mig for denne Sag, naar ikke de Grunde, som allerede ere ansøret, havde bevirket, at jeg maatte anse det for urigtigt i Dieblirket at tage Bestemmelse herom. — Den anden Bemærkning, det ærede Medlem (S. Pedersen) fremkom med, gif ud paa, at det var urigtigt, naar det i Betænkningen var udtalt, at det først isjor lykkedes at faae vedtaget en Lov angaaende forskellige Jernbaneanlæg i Jylland og Fyn paa den fra flere Sider udtalte Betingelse, at med disse Baner skulde Jylland og Fyn foreløbig lade sig nøie, indtil Kravene fra Sjælland bleve fyldgjorte indenfor rimelige Grændser. Denne hans Indvending er bleven imødegaaet af det ærede Medlem for Rjebenhanas 4de Valgtreds (Scharling), og jeg finder ingen Anledning til at gjentage dette. Dog skal jeg til hans Bemærkninger endnu knytte den, at det ligger jo ganske klart og naturligt, at, naar denne Sag isjor blev saa grundig drøftet og forhandlet, som Tilfældet var, her i Salen og i Udvalget, og Resultatet af Forhandlingen blev, at Folkethinget besluttede ikke at tage flere Linier med af Regeringsforslaget end dem, som indeholdtes i den derpaa vedtagne Lov, ligger jo virkelig i denne Folkethingsbeslutning en fuldstændig Godkjendelse og Stadfæstelse af, hvad der staar her i Betænkningen, nemlig at man foreløbig skulde nøies med disse Anlæg i Jylland og Fyn, thi ellers kunde og vilde jo Thinget allerede dengang være gaaet ind paa de andre Anlæg. Der er siden den Tid kun forløbet et Aar, der ikke har forandret Situationen, uden forsaavidt det har bragt et meget betydeligt Jernbaneomraade mere ind under Statsbanerne, og at dette dog ganske naturligt maa være en Opfordring til ikke at gaa ind paa disse nye Baner og ikke kan betragtes som en Opfordring til det Modsatte, det anser jeg for givet. Naar jeg nu vilde spørge,